

Újfolyam

71. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2018. március

„Ő a fény, mi színei”
(395. dicséret)

EGY KÜLÖNLEGES TAVASZI TÚRA

Húsvéthoz közeledve újra eszünkbe jut sok történet a feltámadásról. Az egyikben két tanítvány egy tizenkét kilométeres útra indul. Szép kis tavaszi túra! Milyen jó ilyenkor kint lenni a levegőn és élvezni a teremtet világot, a napsütést! A természetben megújul, áthangolódik az ember. Nekik nagy szükségük volt erre, mert tele volt a szívük keserűséggel. Tele voltak kérdéssel és fájdalommal. Úgy gondolták, hogy meghaltak a terveik, reménységük, hitük. Meghalt az Uruk. Ráadásul iszonyú kínhalállal a kereszten! A hosszú úton ahogy gyalogoltak, beszélgettek és vitakoztak. Így könnyítettek a lelkükön, mely friss, mély sebekkel volt megbetegítve. Ekkor az úton melléljük szegődik valaki. Nem ismerik meg. Mint ha még soha nem látták volna. Ez a kedves idegen figyelmes velük, időt szán rájuk, erősíti őket, magyaráz nekik, tanítja őket. A két túrázóról azonban ezt olvas-

hatjuk: „*Látásukat azonban valami akadályozta, és nem ismerték fel őt.*” (Lk 24,16) Voltunk már mi is úgy, hogy látunk valakit, de nem ismerjük fel? Nézzünk, de nem tudjuk megkülönböztetni? Figyelünk, de nem látjuk meg?

Ezek a tanítványok majdnem elmennek a legfontosabb felismerés mellett! Órákig beszélgetnek, és mégsem látják, hogy kivel! Magyar nyelvünkben, ahogy a görögben is, melyen az Újszövetség íródott, több szó van a látásra, például *néz, szemlél, meglát, felismer*. Ezek a szavak fokozatot mutatnak. Ez a két túrázó, össze-

tört szívű tanítvány magáról azt mondta volna, hogy lát. Van szemük, és jó a látásuk. Mégsem tudták felismerni, hogy ki megy velük együtt az úton. Nem látták meg abban az idegenben a feltámadott Jézus Krisztust. Mennyi mindent nem látunk igazán mi sem. Nem látjuk, hogy nem csak ez a világ van, hanem van a szemünknek láthatatlan világ, az Isten Országa. Vakok vagyunk a hibáinkra, bűneinkre. Sokszor nem látjuk, hogy merre jó mennünk, mi a jó

döntés egy adott helyzetben. Nem ismerjük fel, hogy mi van igazán a másik emberben. Milyen őszinte vagy hátsó szándécai vannak? Nem vesszük észre az idők jeleit. Nem látjuk, hogy az Ige tanításában van az életünk. Nem ismerjük fel a legfontosabbat, Jézus Krisztust, aki velünk jön az úton, tanít minket!

Mi lesz a vége a történetnek a Lukács evangéliuma 24. részében? Ezt olvassuk: „*Amikor*

asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. Erre megnyílt a szemük, és felismerték.” (Lk 24,30–31) Milyen öröm, mikor megnyílik az ember szeme! Megérti a lényegét. Felismeri Jézus Krisztust, aki nem halott, hanem feltámadott, és él. Nem legyőzött Úr, hanem győztes Uralkodó. Mikor megnyílik a szemünk, megtapasztaljuk, hogy több az élet, mint a látható. Van út a reménytelenségben. Van válasz a kérdésekre. Nemcsak azt ismerhetjük meg, hogy mi van a szívünkben, hanem hogy mi a szabadulás útja.

Az Úr érkezése

Mikor elhagytak,
Mikor a lelkem roskadozva vittem,
Csöndesen és váratlanul
Átölelt az Isten.

Nem harsonával,
Hanem jött néma, igaz öleléssel,
Nem jött szép, tüzes nappalon
De háborus éjjel.

És megvakultak
Hiú szemeim. Meghalt ifjuságom,
De őt, a fényest, nagyszerűt,
Mindörökre látom.

Ady Endre

Lelepleződnek előttünk rossz szándékok, emberek, kísértések. Látjuk a kiutat, az igazságot, a megmenekülést. Mitől nyílik meg a szemük? Nem a jó levegő tisztítja ki a látásukat. Persze arra is szükségünk van. De akkor kezd megnyílni a szemük, amikor a feltámadott Jézus beszél hozzájuk. Ők hallgatják a szavát, az igehirdetését, a magyarázatát. Aztán együtt úrvacsoráznak. A házuk, ahova közben odaérnek, templommá lesz az Ige és a sákramentum által. Megérkeznek. Nemcsak Emmausba, hanem Jézus Krisztushoz, ezzel együtt önmagukhoz. Megújulnak, feltámadnak ők is. Ilyen húsvétot kívánok én is, mikor felismerjük a feltámadott Jézus Krisztust! Így járjunk az életünk útján minden napon! Kívánom, hogy megnyíljon egyre jobban a szemünk az igazán fontos, valódi, minket megtartó dolgokra!

Somogyiné Ficsor Krisztina lelkipásztor

A MAGYAR FA

Ha egy fára ragyog a nap fénye,
hogyne lenne életre reménye!
Meleg a fény, fakad a rügy tőle,
zöld levélke bújik ki belőle.
Sok kis virág, fehér kelyhű, tiszta.
A kék égre úgy mosolyog vissza.
S ha lehullik mindenik virága,
gyümölcsöktől hajlik a fa ága:
Ha egy fára ragyog a nap fénye,
hogyne lenne életre reménye!

Mért látom hát kopáran a fámát,
az én szegény, szomorú hazámat?
Hiszen Isten kegyelmének napja
sugarát rá bőséggel hullatja.
Mért mered hát csupaszon az ága?
Miért nem fakad rügye és virága?

Kis rügyecskék, ti talán tudjátok.
Hívogatón, ha letekint rátok,
talán ti nem engedtek szavának,
kis rügyei a nagy magyar fának!
Tavaszt csak nap melege adhat.
Tavaszt csak az Úr Jézus fakaszthat.
De hogy a fa virágba boruljon,
kis rügyecske kell, hogy kiviruljon,
engedjen a napfény melegének,
Meváltója nagy szeretetének.

Rügszívecske nyílj meg valahára!
Meleg árad le a magyar fára:
az Úr Jézus kegyelmének fénye.
Hogyne lenne életre reménye!

Túrmezei Erzsébet

LEGYEN 2018 AZ ÓVODÁNK ÉVE!

Főgondnoki beszámoló

Egyszerre több helyen? Igen – a múltban, a jelenben és a jövőben is – Jézussal, Jézusban – csak Vele, csak így lehetséges és érdemes: a múltra nézve hálaadással, a jövő békeességében bízva – ez volt a fő üzenete óévzáró istentiszteletünknek. Ugyanakkor sosincs új a nap alatt, ha folyton csak a világi megújulásban bízunk, mindig csalódunk, egyedül Jézussal, Jézusban újulhatunk meg, de Ővele mindennap. Így tehetjük ezt 2018-ban is – hangzott az újévi üzenet a szószékről. Az 500. évforduló alkalmából tavaly sokat emlegettük a reformációt. De vajon megéltük-e otthonainkban, közösségeinkben, családjainkban és gyülekezetünkben, valamint a szívünkben a mai, személyes reformációt, amelyre mindennap szükségünk van – Jézussal? Érettebbek lettünk? Növekedtünk a hitben? Ég a szívünk szeretetben újra és újra a mi Urunkért, a Faszorért, a gyülekezetünkért, egymásért? A mi Mennyei Atyánk számtalan alkalmat kínált itt, a Faszorban is, hogy ezt segítse, és 2017-ben is csodákat tett velünk.

Igen, nagy hálát adunk 2017-ért. Volt részünk gyászban, fájdalomban, próbákban, és volt sok örömben és áldásban. Hiszem, hogy minden a mi javunkat és az Ő dicsőségét szolgálta.

Hol is kezdjem? Kezdem azzal, amit a legkevésbé gondoltunk: Isten gyülekezetünknek ajándékozta a Rottenbiller utcai iskolaépületet, melyet eddig béreltünk a VII. kerületi önkormányzattól. Egy nem várt, hatalmas kormányzati

támogatásnak köszönhetően megvásárolhattuk. A 25 éve újraindult Julianna életében ezzel új fejezet kezdődött. A Faszor életében is, hiszen albérlőből hirtelen felelős tulajdonossá vált.

Miközben évek óta imádságunk a Csipkebokor óvoda fejlesztése, és pályáztunk is különböző uniós forrásokra, ebből a hirtelen jött kormányzati támogatásból megvalósulhat ez az álunk is. Arra is futja belőle, hogy a régi Julianna-épületből korszerű, minden igényt kielégítő, hatszobortos óvodaépület szülessen. A tervek gyönyörűek, az építkezésnek a küszöbén állunk, imádkozunk érte. Nyáron átköltöztek az itt élő óvodai csoportok a Rottenbiller utcai iskolaépületbe, és ezzel párhuzamosan az iskola szépítésére is sor kerülhetett, különös tekintettel a tornateremre, de volt festés, mázolás, klímaszerelés is. Két adat, melyet a gyülekezet talán nem is sejt: jelenleg 321 diák jár a Julianna iskolába, és 113 ovisunk van a Csipkebokor óvodában! Mintegy 400 család! Milyen hatalmas az Úr! Áldott legyen érte!

Az új óvoda látványterve

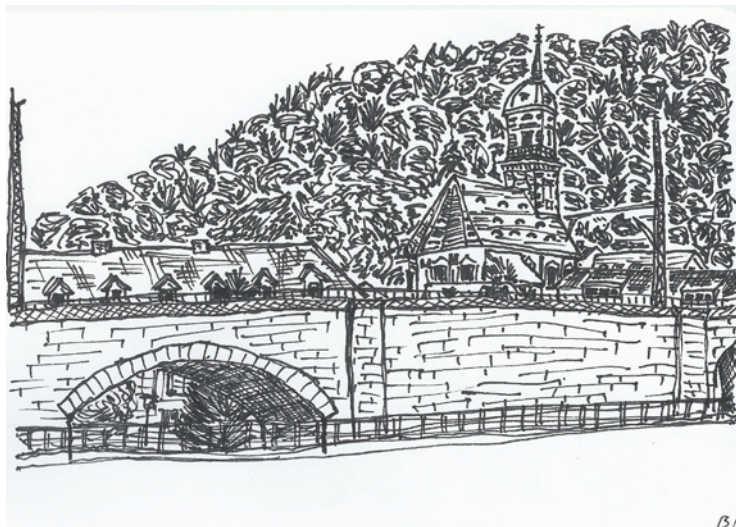
A templomban és a parókiaépületben is végrehajtottunk kényszerből egy nem várt súlyú beruházást, műszaki fejlesztést: megújult, korszerűvé vált a gázfűtésünk. Erre a beruházásra a kolumbárium bővítésképpen a kolumbárium bővítése miatt is szükségünk volt. Megszépült a hivatal, a konyhánk és a folyosó is. Csoda, hogy minden végbemehetett. Apróságoknak tűnik: adományként új párnákon ülhetünk a Szabó Imre teremben.

Mindeközben 2017-ben tovább romlott templomunk állapota. Gyönyörű üvegablakaink veszélyben vannak, a homlokzatot az utca és a kert felé is megviselte az időjárás, lehullott a vakolat, a padlástérben több ablak beesett, összetört, beázás fenyeget. Nem sorolom. Anyagi források a felújításra egyelőre nem állnak rendelkezésre, hatalmas összegről van itt is szó, melyre szükség lenne, kérjük a gyülekezet támogatását, és imádkozunk a megoldásért.

Említettem, hogy 2017-ben a reformáció 500. évfordulóját ünnepeltük. Februári hitmélyítő hetünk témája is a személyes reformáció volt: őemberünk régi, deformált gondolkodását felváltja-e újjászületett énünk reformált, Isten-központú gondolkodása? Tavasszal részt vettünk a VII. kerületi protestáns gyülekezetek által szervezett pünkösdi örömmünnepen, a Fásor és a Bajza utca sarkán a fásori sátor lélekfrissítőt kínált üdítő pohárban az evangélium üzeneteivel. Összel

templomunk adott otthont a Magyarországi Református Egyház és a Magyarországi Evangélikus Egyház közös ünnepi zsinatának, amelyen egy közös nyilatkozatot is elfogadtak. Gyülekezetünk tagjai közül sokan megtekintették a Nemzeti Múzeumban nyílt *Ige-idők* című reformációi emlékkiállítását. Egy szép kamarakonzerttel is csatlakoztunk a reformációt köszöntő programsorozathoz. Orgonahangversenyeink, zenés áhítataink, a Fásori zenés esték, az istentiszteletek hangszeres kísérete egész évben magas művészi színvonalon voltak az evangélium hirdetésének áldott eszközei.

Nyáron kiemelkedő esemény volt, hogy egy elszánt fásori csapat a reformáció tiszteletére biciklivel tette meg a Prágától Wittenbergig, a reformáció bölcsőjéig tartó, körülbelül 500 kilométeres utat. Később a résztvevők a kerékpártúra áldásairól több alkalommal is bizonyosságot tettek. S ha már reformáció, hadd említsem meg, hogy kapott gyülekezetünk ajándékba három gyönyörű akvarellt, László Zsuzsanna festményeit,

Königstein látképe kerékpáros pihenő közben – Berzsák Bulcsú rajza a tavalyi kerékpártúráról

amelyek a reformáció, református hitünk üzenetét hordozzák. Méltó helyükre kerültek a gyülekezeti teremben.

A 2017-es év tragédiával kezdődött. A veronai buszbaleset közléről érintett bennünket, fiatal szolgáló testvérünk, Márton Márk halála egész gyülekezetünket megrázta. Istenünk vigasztaló szeretetével igyekeztünk, igyekszünk azóta is a családot körülölelni. Tavasszal vendégül láttuk egy hétvégére zilahai testvéreinket Bogdán Zsolt lelképásztor vezetésével, áldott alkalmakon építhettük, erősíthettük egymás hitét, igei alkalmakkal, a Parlament épületének meglátogatásával. A testvérgyülekezeti kapcsolat tovább erősödött. A Szeretet-híd napján soha nem látott lelkesedéssel takarítottuk ki templomunkat és gyülekezeti termünket, sokan voltunk együtt kicsik és nagyok, én megvallhatom, soha ilyen jókedvűen még nem tisztítottam semmit... És ovisokat-kisiskolásokat, kamaszokat sem láttam még ily buzgón szorgoskodni! Ez is igazi reformáció volt! Leporoltuk, megtisztítottuk környezetünket, ablakainkat – és lelkünket. 2018-ban is ajánlom ezt a programot mindenkinek.

Tavasszal hasznos és áldott hétvégét töltöttünk együtt presbiterek és szolgálatvezetők a szlovákiai Kovácspatakon. Mint az agyag, úgy formáltattunk a mi Urunk kezében. Nyáron számos áldott csendeshéten lehettünk együtt: a felnőtt fiatalok Hollókőn, a fiatalok – együtt a két ifi – Balatonmárfiafűrdőn, a kincskeresők Csobánkán, a konfirmandusok Karádon, az idősebbek a kecskeméti Emmaus Házban, a családok – több nemzedék együtt, szám szerint 232 fő – Balatonszárszón éltek át Isten átölelő, megszólító szeretetét, a közösség örömét (31 szolgáló, 94 gyermek, 107 felnőtt résztvevő). A 23. zsoltár csodálatos üzeneteinek mély kibontása, ahogyan a többi igei szolgálat is felejthetetlen marad sokunk számára. Örömről volt, hogy befejezte tanul-

mányait ifjúsági lelkészünk, Édes Gábor, és a Fásorból indult testvérünk, Székely Tamás, együtt örvendezhettünk lelkésszé szentelésük alkalmából. Tavasszal áldott alkalom volt a férfi, ősszel a női csendesnap. 2017-ben is indult kétszer Kereszt-kérdések sorozat. Novemberben gyermekevangelizációt tartottunk – talán kicsit tréfásan hangzik: „felnőtt-megőrzéssel”. Mindkét korosztálynak szólt az Ige. A lutheri solák kerültek a fókuszba. Decemberben lezajlott a 2. IKON, fiataljaink másodszer szervezték meg sikeresen a budapesti református ifjúsági konferenciát.

A szolgálati ágak száma is növekedett 2017-ben. Elindult a Compass – Isteni pénzügyek című bibliatanulmányozó sorozat. Új vezető került a körzetmunka, a cserkészlet, a fiatal felnőttek köre, a hittanoktatói és a pályázattfigyelői munkaág élére. Ugyanakkor sok hiányunk van, sok területen keresünk szolgálókat, van, ahol vezetőért imádkozunk. Várjuk mindazokat a testvéreket, akiket Isten a szolgálatba hív, indít.

Ősszel fontos esemény volt a presbiterválasztás. Istennek hála, megújult a presbitérium, sok jelölt volt, de viszonylag kevesen vállalták a szolgálatot. Mintha egy nemzedék kezdene kimaradni, érthetőnek tűnő indokokból, a rohanó és terhelt mindennapokban talán ózdkodik a mélyebb, felelősebb, időigényesebb elköteleződéstől, ez az igazság, ezzel szembe kell nézni, de ez mélyen elgondolkoztató. És felértékeli mindazok szolgálatát, akik a Fásorból áldott módon munkálkodnak. Ezúton szeretnék mindenkinek köszönetet mondani. A választás kapcsán Urunk mégis gondoskodott arról, hogy éppen annyi jelölt maradjon, amennyi az új presbitérium felállításához szükséges volt. Így a választás érvényes és eredményes volt. Négy új presbiter került a csapatba.

Végezetül az anyakönyvi és egyéb adataink. A választói névjegyzéket 735 fővel zártuk le.

Hivatalosan pillanatnyilag ennyi egyháztagunk van. Hálás szívvel köszönjük az egész éves adományokat! Isten itt, a Fasorban egy nagy közösséget működtet, a lelkészeink, az orgonista, a hivatali és gyülekezeti munkatársak fizetése ebből van, csak ebből. Mindenki más szolgálatból tevékenykedik. Ezt jó nyilvánvalóvá tenni. Szükségünk van az érett egyházfenntartói gondolkodásra, el szoktuk mondani: ha csak mindenki minden vasárnap 100 forinttal többet tenne a perselybe... A testvérek adományai nélkülözhetetlenek, köszönjük a növekvő támogatást!

2017-ben 36 gyermeket és 4 felnőttet kereszteltünk meg, 17 fiatal és 16 felnőtt, összesen 33 fő tett konfirmációi fogadalmat, ez a szám kicsit több, mint a tavalyi. 9 református és 19 vegyes vallású házaspár, összesen 28 pár esküvőjét tartottuk a Fasorban, nagy örömmünk, hogy több házasság is kötöttetett a fasori fiatalok, nálunk hitre jutottak, itt felnövekedettek köréből. A házasságkötések száma mintha több év távlatában nézve lassan növekedne. Szomorú adat, hogy 75 alkalommal álltunk meg ravatal mellett, de jóval kevesebbszer, mint 2016-ban. És mindig nagy örömmünk, amikor, úgymond, „fasori babák” születnek. Pontos adatunk nincs, de annyit tudunk, hogy 7 alkalommal hirdettetett meg a komatál szolgálata, tehát ennyi fasori újszülöttről bizonyosan tudhatunk. Áldást kívánunk a családok életére!

Kedves Testvérek! Idén sem maradunk jubileumok nélkül. Gyülekezetünk 2018-ban ünnepli fennállásának 110. évfordulóját. Csipkebokor óvodánknak pedig 10 éves születésnapját köszönhetjük. Ha átadhatjuk az új

épületet, kertet, micsoda páratlan születésnap ajándék lesz! Szívvel kívánom, hogy sok egyéb esemény mellett legyen 2018 az óvodánk éve!

És hol a reformáció? Az 500. esztendőnek vége, most jön az 501. év. Most végződik, elmúlt valami, vagy most kezdődik? Ez az igazi kérdés mindennap, mindegyikünk számára a Fasorban és a szívünkben 2018-ban is!

„Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete! A ti szelídségeitek legyen ismert minden ember előtt! Az Úr közel! Semmiért se aggódjatok, hanem imádságban és könyörgésben mindenkor hálaadással tárjátok fel kéréseiteket Isten előtt; és Isten békessége, mely minden értelmet meghalad, meg fogja őrizni szíveteket és gondolataitokat Krisztus Jézusban.” (Fil 4,4–7)

Devich Márton

A wittenbergi Schlosskirche, a reformáció indulásának helye – Berzsák Bulcsú rajza a tavalyi kerékpártúráról

EGY HARCOS KONFERENCIA

Beszámoló a 2. IKON – Budapesti Református Ifjúsági Konferenciáról

Istennek hála, másodszor rendezhette meg a fasori református ifjúság az IKON konferenciát. Az eseményre 2017. december 8–9. között került sor a templomunkban és a Julianna iskolában. A témát az efézusiakhoz írt páli levél adta: „*Mert a mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség világának urai és a gonoszság lelkei ellen, amelyek a mennyei magasságban vannak.*” (Ef 6,12) A fenti Igét Veres János, a Debrecen-Árpád téri Református Egyházközség lelkipásztora magyarázta a péntek esti és szombat délelőtti alkalmakon. Ahhoz, hogy meg tudjuk szervezni a konferenciát, Isten hatalmas erőt és sok segítséget adott. Jó volt újra látni, ahogy az ifisek bevonódnak a szolgálatba, és erőt és időt nem spórolva szervezik ezt a találkozót. Ebben az évben nagy örömeinkre több gyülekezetből is csatlakoztak az önkénteseink közé, hogy segítsenek a konferencia megvalósításában, mely ismét hiánypótlónak bizonyult. Erről szólnak a következőkben maguk a résztvevők.

Miért döntöttél úgy, hogy eljössz az IKON-ra?

Tulajdonképpen elég sokszor veszek részt ilyen keresztyén tevékenységeken, nagyon tetszenek. Egyik barátnőm szervező, ő mondta, hogy lesz ez az alkalom, és eljöttem – M. A.

A témánk ez volt: A mi harcunk. Mi volt számodra a legfontosabb üzenet az előadásból?

Alapvetően az egész fontos volt, mert így hallgattam végig az előadást, ami igen sok témára kitért, és kicsit rosszul megfogalmazva csapongott erre-arra, de ez jó volt. Különböző dolgok ragadtak meg benne. Az első előadásban hozta példának a málhazsákos témát, tehát vannak keresztyének, akik nem málhazsákkal, hanem hálósákkal járnak erre-arra, és inkább megpihenni járnak a gyülekezetekbe. Akik pedig húzzák az igát, azok málhazsákkal – H. S.

Miért döntöttél úgy, hogy itt töltöd a hétvégédet?

Nagyon szeretek valamilyen keresztyén közösségben időt tölteni, főleg a saját ifimmal együtt lenni, és ez most a hétvégi ifiprogram, úgyhogy naná, hogy jöttem. És úgy érzem, hogy ez által épülök hitben is és saját személyemben is. Arra fogok ezután törekedni,

hogy az evangéliumot mindenhol hirdessem, ez lesz az első szempont – A. Gy.

Melyik program tetszett a legjobban?

Ha választani kellene, akkor az imasétát mondanám – H. D.

Milyen harcok jellemzik egy korodbeli fiatal életét?

Szerintem sokféle harcunk van a mindennapokban, lehet az tanulás vagy bizonyos megfelelési kényszer mások felé. Szerintem saját magunknak akarunk elsődlegesen megfelelni. Én például most nagyon hajtok arra, hogy jó eredményeket szerezzek a suliban, hogy továbbtanulás szempontjából jobb jegyeket vigyek magammal, hajtom magam, hogy bejussak az egyetemre, igazából magamnak is csinálom ezt – S. L.

Miben segített neked ez a konferencia, hogy a harcaidat jobban tudd vívni?

Hogy igazából Istenre bízam az egészet, hogy tudjam, bármilyen helyzetben is vagyok, hozzá bármikor mehetek, és rá számíthatok – S. L.

Melyik program tetszett leginkább, és miért?

Nagyon tetszett a kiscsoportunk, mert nagyon jó beszélgetés alakult ki, és nagyon sokan megnyíltak és hozzászóltak a témához. Érde-

kes volt hallgatni, hogy mások ugyanazt a témát máshonnan közelítik meg – H. I.

Hogyan épült fel a szombati nap?

Reggel érkezünk, énekeltünk, és kezdtünk ráhangolódni a napra. Az igei alkalom után ebédeltünk, majd kiscsoportos beszélgetés következett. Mindezek után választhattunk témákat, amikről még szeretnénk szűkebb körben beszélgetni. Az *Imádság a harcmezőn* című szemináriumot választottam, talán azért, mert mindannyiunk életében vannak konfliktusok, és érdekes erről beszélni, hogy hogyan kezelhetjük őket, és mire figyeljünk oda – H. I.

Hogyan látod, miért lehet fontos egy ilyen konferencia lelkésszemmel?

Azért jó, mert kicsit kinyitja az ifiket, erőt adhat, hogy máshol is vannak ifik, máshol is hasonló harcokkal küzdenek, és hazavihetik ezt a megerősödést – K. H. A.

Miért döntöttél úgy, hogy az időből ennyit odaszánsz az IKON szervezésére?

Konkrét döntéshelyzetre nem emlékszem, egyszerűen azt éreztem, hogy én ezt szívesen csinálom, közel áll hozzám, talán még valamennyire jó is vagyok benne, és végül úgy alakult, hogy tavaly az IKON-on első alka-

lommal én vezettem ezt a csapatot. Amikor az idei évre készültünk, már fel sem merült bennem, hogy ha más nem szeretné kipróbálni, akkor mért ne csinálnám továbbra is, hiszen ez az egyik hozzám legközelebb álló szolgálati terület – D. Á.

Mi motiválta a szervezőcsapatot abban, hogy újra megszervezze ezt a konferenciát? Mi a szíve és értelme ennek az alkalomnak?

Az IKON tulajdonképpen azért jött létre, hogy a sok budapesti református fiatal összefogja, hiszen itt vagyunk, egy városon belül, és legtöbbször csak a saját ifjüket ismerik, a saját ifitársaikat, esetleg régebbi kapcsolatok révén egy-két másik ifibe is beelátnak, de azon belül a sok ifibe nincsen bepillantásunk. Itt vagyunk egy városban, az értékrendünk, a gondolkodásunk is nagyon hasonló, és nekem nagyon tetszett ez a kezdeményezés, hogy megismerjük a többi ifit és a többi velünk egykorú és problémájú fiatalat. Nagyon jó volt látni idén azt, hogy az imaszolgálatnak, az imaháttérnek mekkora ereje van, és hogy mennyien eljöttek – D. Á.

Miért ajánlanád másoknak az IKON-t?

Szerintem ez egy nagyon jó közösség,

ahol még ha nincs is egy állandó társaságod, tehát nem ifivel jössz, hanem egyedül, akkor is csomó barátot találsz, és rengeteg olyan embert, akik nyitottak feléd, és ha nem is azonos a gondolkodásmódotok, akkor is nyíltak, és bármiről beszélgetnek veled. Mindenki befogadó, ezáltal te is jól fogod magad érezni – D. Á.

Szeretnénk kifejezni hálánkat minden kedves gyülekezeti tagunknak, aki akár az

idejével, erejével, pénzével, akár imádságban támogatta a konferenciát. Külön köszönjük az Emberi Erőforrások Minisztériuma és az Emberi Erőforrás Támogatáskezelő által nyújtott jelentős anyagi segítséget!

*Édes Gábor
lelkipásztor*

EMBERI ERŐFORRÁSOK
MINISZTERIUMA

EMBERI ERŐFORRÁS
TÁMOGATÁSKEZELŐ

Az elmúlt évben egy hosszú előkészítő folyamat után átalakítottuk a fasori ifjúsági munkát, és már ebben a félévben az új rend szerint találkozunk. Az eddigi két ifjúsági csoportot, a Kis- és Nagyifit egy közösséggé alakítottuk. Közös nevet is kerestünk magunknak, ez a Fasori Református

Ifjúság (FRI) lett. A külön tartott alkalmak szerdán és pénteken megszűntek. Ezentúl *közös ifjúsági alkalmat* tartunk a 15–25 év közötti fiataloknak **minden héten pénteken 18 órától** a templomban (bejárás maradt a torony felől). Szeretnénk minden fiatalot bevonni a közös pénteki alkalom kialakításába, ezért mindenkit bátorítunk, hogy különböző szolgálócsoportokban tegyék hozzá a magukét az ifjúsági munkához. Emellett újdonság még, hogy a közös pénteki alkalmakon túl kétheti rendszerességgel bibliatanulmányozó csoportokat hoztunk létre, ahol a fiatalok 6-8 fős csoportokban tanulmányozzák Isten életet átforgató Igéjét erre felkészített vezetőikkel. A 18 év alatti fiatalok külön fiú- és lánycsoportban, 18 év felett pedig vegyes csoportokban találkoznak a gyülekezetben. Kérjük a kedves gyülekezeti tagokat, hogy hordozzák imádságban az ifjúsági munkánkat a gyülekezetben, mert tudjuk, hogy Isten segítségével nélkül nem tudunk semmit tenni. Szeretettel várunk minden újonnan érdeklődő fiatal!

FASORI KARÁCSONY, 2017

Karácsonykor a gyülekezet ismét megajándékozta a gyermekeket az istentiszteleten

„ÍM, BÉJÖTTÜNK NAGY ÖRÖMBEN”

Visszaemlékezés az idősek adventi délutánjára (2017. december 11.)

Különösnek tűnhet, hogy csaknem három hónap távlatából emlékezünk egy eseményre, amely a maga nemében akár megszokottnak mondható, hiszen minden évben megrendezzük. Ám nem véletlen a cím: „Ím, béjöttünk nagy örömben”. Mert van-e nagyobb öröm, mint az adventi várakozásé, majd a beteljesedése, a Megváltó születésének ünnepe? És ennek az örömnak, a kiteljesítésének itt, a mi gyülekezetünkben jól szervezett alkalmai vannak. Ilyen a karácsonyt megelőző adventben a gyülekezet időseinek délutánja, meghitt, kedves találkozója.

Az öröm már a belépők arcán is tükröződött, csupa mosolygó tekintet, lopva körülnéz, is-

merős arcot, helyet keres magának a megterített asztaloknál. Aztán ahogy megtelnek a székek, alakulnak a kis beszélgető csoportok, itt-ott bemutatkozások is szükségesek, mert nagy a gyülekezet. A szemekben derű: „De jó, hogy te is itt vagy, de régen láttalak.” Bizony az idősebbekkel megesik, hogy nehezebben jutnak el a köznapi alkalmakra, betegség vagy egyéb ok miatt a vasárnapi találkozás lehetősége is kimaradhat. Jól jön hát a segítség. Az idősek délutánjára a fiatalabbak nagyon sok idős testvérünket autóval szállították a helyszínre és haza is. Hogy örömünk teljes legyen, kevés egy-egy akarat, összefogás szükségeltetik. És

összekapcsolódik a segítő és a megsegített öröme: együtt ünnepelhetünk Isten fasori népe, gyakorolva az Urunktól tanult szeretetet. Sok-sok szorgos kéz készítette az enni- és innivalót, az ajándékokat, sok fiatal kéz nyújtott támaszt, segítséget az arra rászorulóknak.

hirdeti”, mennyi áldás van a várakozásban, mert áldott az eljövendő, „áldott a Jézus szent neve”.

Tele volt a Szabó Imre terem. Tele volt örömmel. Vittük magunkkal haza, a családba, a szomszédságba, elhinteni a magot – a mosoly is az. Mosolygó öregek, akik az örök hazához

Szól az Ige, az evangélium szava, énekek jönnek, régmúltat is idéznek; „könyv nélkül” szól a *Halleluja* gyűjteményből. Megnyilatkoznak a résztvevők is. Elmondanak régi, kedves élményt, bizonyoságot tesznek, verset olvasnak fel egy régi karácsonyról, tanulságos mesével gondolkodtatnak el. És a csúcs, ennek az örömnepnek a leglényege: az idősek ünnepében a gyülekezet apraja-nagyja kiveszi a részét. Az óvodások műsora, kedves ajándéka sok testvérünk szemébe könnyet csalt. Van utánpótlás, él a gyülekezet, és „gyermek hangja

már közelebb vannak, együtt ünnepeltek a fiatalabbakkal *nagy örömben*. A végén a búcsúzóik közül az érdeklődők a többi ajándékon felül még szintén ajándékba kaphatták meg Széplaki György testvérünknek azokban a napokban megjelent, *Arcvonásaim* című önéletrajzi kötetét is.

Három hónapja? De rég volt, úgy rohan az idő! Már el is felejtettem. Vagy mégsem? Akik ott voltunk, ha azóta itt, a Fasorban bárhol megállunk, körülnézünk, az az „örök öröm” munkál bennünk, amelyből akkor, adventben is kaptunk, hogy soha el ne fogyjon.

A SZEGÉNYEK MINDIG VELETEK LESZNEK

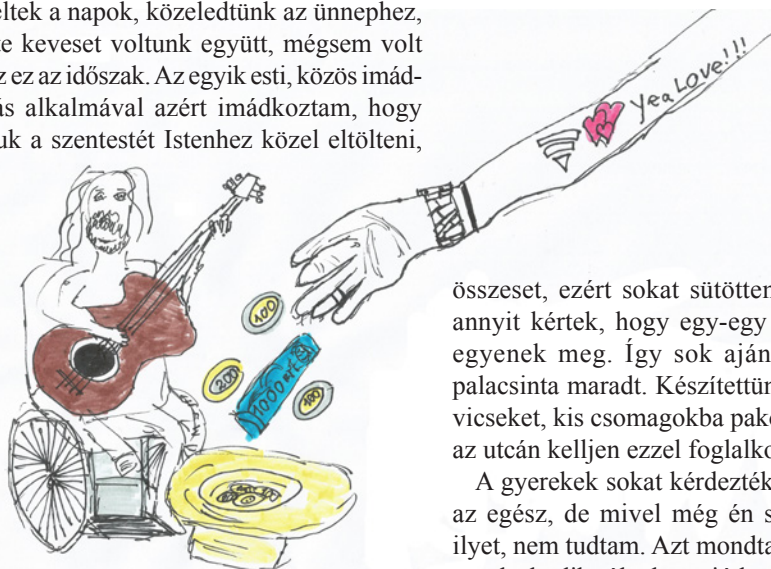
Ilyen volt a mi karácsonyunk

Kicsit kesze-kusza adventünk volt. Kinyitottuk a 777 blog virtuális adventi naptárának ablakait, olvastuk belőle az ígéket, néha ki is írtuk őket egymásnak, egy-egy rajzzal illusztrálva. Néztük a gyerekekkel a YouTube-on a *Kiscsillag* folytatásos történetét, aki a betlehemi csillagtól hallott a Megváltóról, és elhatározta, hogy ellátogat a Földre megnézni, milyen is a karácsony. Volt a falon is adventi naptár, legnagyobb örömünkre ebbe gyakran a gyerekek csempészték meglepetéseket. Kapott egy nap a család minden tagja a funktól egy-egy „adventi iPhone-t”, személyre szabottan díszítve – igaz, papírból készült, de nagyon igényes, pontos kivitelben. A kislányom izgalmas üzeneteket küldött benne – „Isten úgy vonzza az embereket, mint apát a gitárja” – jól is esett, meg a rejtett kritika is találó volt.

Teltek a napok, közeledtünk az ünnephez, előtte keveset voltunk együtt, mégsem volt rossz ez az időszak. Az egyik esti, közös imádkozás alkalmával azért imádkoztam, hogy tudjuk a szentestét Istenhez közel eltölteni,

tudjunk Órá figyelni, a legnagyobb ajándéokra, melyet ember kaphat. Ritkán történik olyan, hogy Isten egyből válaszol az imában feltett kéréseimre, kérdéseimre, ám most mégis ilyesmi történt. Elém került egy kép a közeli aluljárókból, ahol hajléktalanok fekszenek. Elképzelttem, milyen lenne ott tölteni a karácsonyt. Belegondoltam, hogy valaha ők is gyerekek voltak, és bizonyára egyáltalán nem úgy képzeltek, hogy egyszer utcára kerülnek. Az jutott az eszembe, hogy talán már nem is jelent nekik semmit egy ünnepnap. És Isten akkor elém adta, hogy töltsük azt az estét az ő társaságukban.

Aznap délelőtt sok-sok palacsintát sütöttem. Nem vagyok egy nagy szakács, de a palacsintáim finomak szoktak lenni. A gyerekek nem voltak otthon, kicsit tartottam tőle, hogy ha hazajönnek, nem akarják-e megenni az

összeset, ezért sokat sütöttem, de ők csak annyit kértek, hogy egy-egy darabot hadd egyenek meg. Így sok ajándékozni való palacsinta maradt. Készítettünk még szendvicseket, kis csomagokba pakoltuk, hogy ne az utcán kelljen ezzel foglalkozni.

A gyerekek sokat kérdezték, hogy lesz az egész, de mivel még én sem csináltam ilyet, nem tudtam. Azt mondtam, Isten majd gondoskodik róla, hogy jó legyen, hiszen az

ötletet is Ő adta, így bizonyára megáldja az alkalmat. Kérdezték, hogy biztosan érteni fogjuk-e egymást, meg hogy nekik mit kell ott majd csinálniuk. Nem mindenre tudtam megnyugtató választ adni, de annak örültem, hogy erről legalább annyi szó esett, mint az ajándékokról.

Gyertyagyújtás után, vacsora előtt mentünk le. Hosszasan sétáltunk, több helyre is elmentünk, és minden olyan természetesen alakult. Az ételt kedvesen, hálásan elfogadták, a gyerekek bőkezűen adták, néha már-már túl bőkezűen is, így gyorsan apadt a muníció. Nem volt nagyon hideg, jó volt lent sétálni, azt is jó volt tudni, hogy tudtunk örömet okozni, szeretetet adni

akár csak egy pár percre is. Az is feldolgozandó tapasztalat, hogy ha bármennyit vittünk volna, az sem lett volna elég, akár, csak erre a pár helyre sem. A kis-lányom meg-ígértette velünk, hogy jövünk még vissza, és nem csak karácsonykor.

Jézus betániai megkenését többféleképpen beszéljük el az evangéliumok. De közös bennünk, hogy egy asszony drága olajjal kente meg Jézust, ami a tanítvány(ok) számára megbotránkoztató volt, pazarlásnak tűnt, hiszen ezt a pénzt akár a szegények között is szétoszthatták volna – gondolták. Jézus válasza: „...a szegények mindig veletek lesznek, és amikor csak akartok, jót tehetek velük, én azonban nem leszek mindig veletek.” (Márk 14,7) Több fontos üzenete is van számomra ennek az Igének. Felhívja

a figyelmünket, hogy ne legyünk képmutatók, szemforgatók, amikor a pénz, az értékek felhasználásáról van szó. Amikor csak akarunk, tehetünk jót a szegényekkel – de valóban meg is tesszük ezt gyakran, vagy csak azon érvel védekezünk, vagy vádolunk másokat, hogy feleslegesen szórják ki a pénzüket?

Talán még fontosabb az a példa, melyet az asszony mutat, az ő túlsorduló szeretetét Jézus felé. A szeretetet nem lehet méricskélteni, gazdasági szempontok alapján mérlegelni. S ha még hozzátesszük ehhez azt is, amit Jézus egy másik alkalommal mond: „...*valahányszor megtettétek ezeket akár csak eggyel is az én legkisebb testvéreim közül, velem tettétek meg*” (Mt 25,40), akkor el-

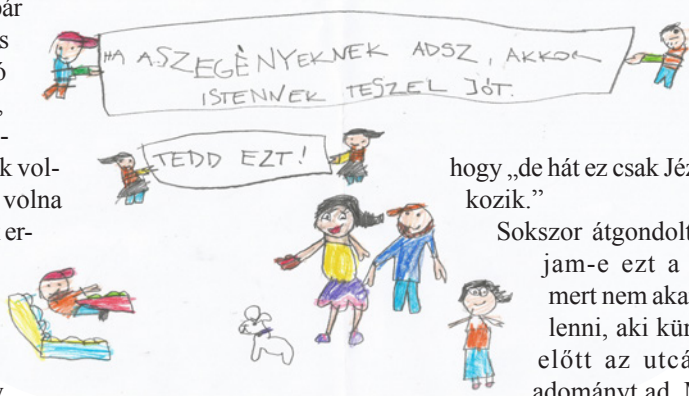
háríthatjuk magunktól azt az el-
lenérvet is,

hogy „de hát ez csak Jézusra vonatkozik.”

Sokszor átgondoltam, megírom-e ezt a történetet, mert nem akarok farizeus lenni, aki kürtöltet maga előtt az utcán, amikor adományt ad. Mégis megírtam, mert megtudtam,

hogy a gyülekezetünkben többeket is hasonlóan indított Isten karácsony környékén. A fiatalok körében volt példa a karácsonyi misszióra: néhányan közülük főztek négy kiló csirkepörköltet rizzsel, és készítették hozzá meleg teát. Ezeket az ételeket-italokat osztogatták karácsony előtt egy-egy igés kártya és takaró kíséretében a hajléktalanok között. A szegények jövő karácsonykor is velünk lesznek, sőt nem csak karácsonykor, hanem mindig. Ha úgy érezzük, mennünk kell, menjünk el hozzájuk!

Tézli Péter

EMLÉKEZÉS A VERONAI BUSZBALESET ÁLDOZATAIRA

Tavaly, amikor a veronai buszbaleset történt, még aznap este összegyűltünk az ifisekkel az ifiteremben. Rögtön elkezdhattuk megélni a gyászunkat, a fájdalomunkat, mindezt Isten közelében, Őrá figyelve és támaszkodva. Hatalmas ajándék az, hogy Isten adta ezt a közösséget, és hogy közénk tartozott Márk, aki a balesetben meghalt.

Az elmúlt évben sokszor éreztük Isten gondviselését, az Ő kegyelmes szeretetét, mellyel vigasztalt és erőt adott nekünk Őrá tekinteni. Olyan jó volt úgy megélni az ifi-hetet is, hogy tudhattuk, a hetünk témája, az *otthon* Márknak már a jelen, a valóság. Hogy mi is oda igyekszünk...

Ezt a hatalmas kegyelmet, ezt a szerető gondviselést szerettük volna egy emlékkoncerten, a baleset évfordulóján, január 20-án minden hozzátartozónak átadni. A halál nem a vég. Ha átadjuk az életünket Krisztusnak, akkor a halál után kezdődik csak az élet, az Élet Ővele. A koncert fájdalmas volt, és sebeket tépett fel. De az evangélium szavai szóltak, és csak ez tud igazi vigasztalást adni a gyászban. Márk édesapja kérésére az ifisekkel a *Fenn a Mennyben* című dalt énekeltük el, ezzel bizonyosságot téve arról, hogy hisszük, Jézus Krisztus megváltott bennünket a keresztfán, és hogy Isten vigasztaló: „Minden gyötrelmet, bánatot elfeledünk, / ha Ő bennünket keblére von, / Jézus szívére hajthatjuk fáradt fejünk, / Nála béke vár és nyugalom.”

Vitéz Júlia

Az emlékezet kövének avatása a Múcsarnok mögött

A HARANGSZÓ ILLATA

Emlékeim fasori hírmondóknak szerkesztésének szolgálatából

A megjelenésre váró újság „összerakása” a már alaposan átolvasott cikkekből, a beszerzett képekből-rajzokból mindig ünnepek számított. Ilyenkor, többhetes egyeztetési folyamat és a laptükör megrajzolása után (egyszerű sablont használtunk) általában késő délután autóztam ki a Börcsök-lakba, Mátyásföldre, hogy Hildával „pontra” tegyük a szerkesztést. Minden cikk és kép a helyére kerüljön (ha nem volt fotó, gondoskodtam róla előre, akkoriban a Fasorban állandóan fényképezőgép volt a nyakamban), ne lógjon ki egy sor sem a szövegekből, jők legyenek a címek, al-címek, ne hiányozzon kép-aláírás, a szerzők neve. És persze véglegesítsük a címlapot, mert az az egyik legfontosabb! Volt, hogy a címlapfotót már hónapokkal előbb megálmodtam-elkészítettem.

A Börcsök család biztosította a tördeléshez a számítógépeket, a szoftvereket, a nyomtatót. Kezdetben egy évben 3 lap jelent meg, később már 4, ahogy ma is. 16 oldallal indultunk, és 10 év múltán, amikor átadtam a szerkesztést, 56 oldalas volt egy lapszám – nem az én dicsőségem ez a növekedés, ennyit fejlődött a gyülekezet, ennyire gazdag a fasori élet! Az első színes címlap reveláció volt az egyik gyönyörű templomi Róth Miksa-üvegablak képével 2007 decemberében!

Ahogy megérkeztem Mátyásföldre, sosem ugrottunk neki rögtön a billentyűzetnek. Hildának édesanyaként bőven volt más fel-

adata is, például a főzés, így mielőtt átadtuk volna magunkat a *Harangszónak*, a konyhai ajtófélfánál állva egy erős kávé kíséretében szóban előadtam elképzeléseimet, beszélgettünk, Hilda pedig közben mindent elrendezett családja körül. Butaság! Hiszen egész este beszélgettünk! Az újság készítése közben is – milyen jók voltak ezek! Mennyi kérdés jött elő egy-egy cikk kapcsán! A munka az emeleti kis dolgozószobában sokszor éjfél utánig tartott.

Lázasan dolgoztunk, és fantasztikus érzés volt, amikor jött egy jó ötlet, mellyel az újságot fel tudtuk dobni. Évek múltán úgy ismertük már egymást, hogy kitaláltuk egymás gondolatait, mi és hogyan nézzen ki, milyen szerkesztői feladatot hogyan oldunk meg. Hilda olykor kiszaladt a szobából, hiszen kislányára, Fruzsira is kellett párhuzamosan figyelnie:

leckeírás, bepakolás, fürdés, esti ima, altatás. Férfjére, Lacira is sok hárult ilyenkor, ő a konyhában tüsténkedett, míg mi a képernyő előtt görnyedtünk. Úgy 9 óra tájban egyszer csak kopogtattak, és Laci belépett két hatalmas tálcával, behozta a vacsorát, mindig valami mást, valami finomat! Virsli, meleg szendvics, kaszinótojás...

Aztán a munka tovább folytatódott. Volt, hogy egy-egy grafikai megoldáson órákig dolgoztunk, válogattuk a Gál Éva- és Simon András-rajzokat, digitálisan körülvágtunk ábrákat, egyszer például focikapufát rajzoltunk egy cikk köré, fotókat retusáltunk, forgattunk,

Harangzik az íge a fasori reformátusok körében. Az egykori felejtetés így szól: „1897 karácsony elől magán Sándor Rózsa utcai imaházban.” – A szöveg elején (1914-től) megjelölt négy templomok és a gyülekezet ma is fontos jelölők. Hildának szívet dicsőítjük, élő létezését, Aki igjéje által verem hitet a szívökben és Szeretkeke erejével árasztja, a Megvilágosor vezet létezésüket és nagyokat egyaránt. Az évfolyamhoz közelebb örömmel háznak áll az ígét főbónakban: „Könn Közömmé tegyem és ma és örökön egyann.” (Zsid 13,8).

A festsí sorokkal közelebbi volnereszi sorokból, amikor újra adták a gyülekezet egykori híradóját: a „Fasori Harangszó”.

Negyedszázadot szünetelték bekopogva a család otthonokba, hogy gyűléseztünk minden tegjához eljárnak szöveik. Hirt adnak a „nagy család” örömeit, bevétele, gondjait, és ünnepelt és kedveskedtek. Készültek a rendezésre alkalmas beosztást és jeleztek a renkiellvi ünnepjeit-telek létezését és. Hiddal még szövegyesen nem találkoztunk, azokat is hívjuk: éljenek a számok-örökzöldet igei állnak ajándékával.

Vannap délelőn „mókák” hoz használnak a gyülekezeti helyiségek: az órájuk alakult énekhez próbát tart, gyűléseknek a presbíterek, érseknek a keresztelés-családok. Jönek a gyermekes a gyermekmentesítő csoportokba, a házon év alattuk hozták szöveik a gyermekneveléshez, 10 órától 11-ig a kicsinyekből a legidősebbekig mindenki a maga csoportjában – mintegy órákban vagyunk mi! A felkötőcsoporthoz hitess csoportok, konferenciák, ifjúsági bibliaiadás közönségek, cserkészek, gyülekezeti bibliai-körök hoztákjuk szövegyesen, egy-egy-letéke.

Egyre szaporodtak a személyes lelki beszélgetések, amelyek során hánig igjé erejét segítők embereket János Krisztushoz, hogy őt is Töle nyerjünk elő hitet, új életet és eligazított mindennapijainkban.

Gyűlékezeti lapunkat örökzöld „postásaink” kézbesítik, akik a 65 gyülekezeti körzet „gazdái”. Akikhez hívom minden nem jut el a „Harangszó”, jellező személyesen, vagy telefonon (3-427-311) a felkötési hivatallal, hogy nevel, címét a nyilvánított gyülekezeti tagok (jelenleg mintegy 1500 fő) sorába bejegyeztetésük és a következő számot már hozza is eljuttatásuk.

A Harangszó első száma 1997-ből

montázsokat fabrikáltunk. Úgy szépítettük az oldalakat, mintha „édes gyermekeink” lennének. Sokszor órákig haboztam, melyik két sort húzzam ki hely hiányában egy bizonyágtételből, mert mindegyik mondatot sajnáltam. Gyakorta voltunk tanácstalanok, az Úrhoz könyörögtünk, és az imádság mindig segített! Jött egy mentő gondolat... Az éjszakában mindig fáradtan, de hátalattal szívvel autóztam haza a kihalt utakon: hamarosan megjelenhet az új *Fasori Harangszó!*

Am ilyenkor még korántsem volt teljesen kész! Vitéz Erikára várt a komoly és időben mindig szorító feladat, a korrektúrázás. Erika e napokban már tükön ült, mikor kaphatja meg az oldalakat, az sem baj, ha külön-külön, hiszen idő kell a precíz munkához. Márpedig ő mindig nagyon lelkiismeretesen végigböngészett mindent, javított, figyelmeztetett, telefonon egyeztetett, sokszor, tudom, éjszakákba nyúlóan dolgozott, hiszen több gyermeket nevelt, napközben alig volt ideje. Hányszor volt, hogy miattam az utolsó utáni pillanatban „zuhant” rá a betördelt újság, hogy átnézhesse! Ő mégis vállalta, és Isten megsokszorozta az erejét, tudom, szerette ezt a szolgálatot, és örömmel végezte. Ő volt mindig az újság legelső olvasója, és ez ajándék! A korrektúra után pedig még Hildára maradt a nyomdai előkészítés, levilágítás és ügyintézés. És valóban, milyen csodálatos érzés a friss hírmondót kézbe venni, belelapozni. Ismered, Testvérem, a *Fasori Harangszó* illatát? A Tiéd!

Sosem felejttem el felelős szerkesztői korszakomból a kis csapat kedvességét, odaadó

szeretetét ebben a szolgálatban, és olyan jó, hogy mind a mai napig testvérek lehetünk itt, a Fasorban, és hogy találkozhatunk vasárnapról vasárnapra, ha nem is dolgozunk már így együtt.

Mennyit tanultam ebben az időszakban mások hitéből, bizonyágtételeiből! Milyen sokat kaptunk a *Magvetésekből*, lelkipásztoraink igei „vezércikkeiből”, Dévai-Józsa Gábor hitvalló sorozataiból. Milyen szeretettel adta közre „Zsó néni” a *Gyerekkuckót!* Hányszor csodálkoztam rá az Úr csodáira,

erejére, amikor frissen, első kézből olvashattam egy-egy fasori testvérem vallomását, kegyelemből fakadó megtapasztalásait, imameghallgatásait, hit próbáiban való harcait! Családok, szolgálók bemutatkozását! Mennyi öröm, áldás olvasható mindig a sorok között, a mai napig! Mennyi tehetséges, remekül fogalmazó Testvér szolgál cikkírással, szerkesztéssel most is!

Somogyi Péter lelkipásztor kezdeményezésére és irányításával 1997 novemberében jelent meg a *Fasori Harangszó* új folyamának

első száma, 20 éve, ezzel az Igével: „*Jézus Krisztus tegnap és ma és örökké ugyanaz.*” (Zsid 13,8) Jőmagam megtérésem után, fiatal újságíróként kaptam elhívást a „harangozói” szolgálatra, és több mint 10 éven keresztül lehettem a lap felelős szerkesztője, 2002 tavaszától 2013 nyaráig. Örvendezünk, mert a mai szerkesztők-szolgálók is bizonyára boldog „harangozók”, és ma is élvezhetjük-érezhetjük a *Fasori Harangszó* jó illatát, nemcsak a papírét, hanem annak lelki illatát is!

Devich Márton

*Az első színes címlap
2007-ből*

JÓ REGGELT, JÉZUS KRISZTUS!

Isten munkája a Fasori Harangszón keresztül

Több éve nem láttam bíró ismerősömet, amikor egy esős, őszi napon összefutottam vele. Korábban több interjút készítettem vele, bírósági vezető volt. A hosszú szünet után örömmel köszöntöttük egymást. Behívott a szobájába, leültetett, kérdezgetett, majd magáról kezdett mesélni. Szeme különösen csillogott, látszott rajta, alig várja, hogy megoszthassa velem történetét. Mint kiderült, ennek én is részese voltam, anélkül, hogy tudtam vagy terveztem volna.

Elmesélte, hogy jutalomútra vitték kollégáival Franciaországba. Mindenki izgatottan várta a felfrissülés lehetőségét, azt, hogy kiszakadnak a hétköznapi taposómalmából. Lenyűgözte őket az odaút, gyönyörködtek Párizs csodáiban, ám számára a felhőtlen szórakozás rögtön az első este végét ért. A csoportból valaki azt javasolta, menjenek olyan étterembe vacsorázni, ahol a tenger gyümölcsei, azaz rák, polip, kagyló és efféle a specialitás. Sohasem rajongott érte, de mivel kisebbségben maradt álláspontjával, nem tiltakozott. Valahogy legyűrte, amit a tényérjára raktak, pár óra múlva azonban rosszul lett. Fájdalmai annyira felerősödtek, hogy még azon az éjszakán bevitték az ügyeletre. A francia orvosok igyekeztek segíteni rajta, ám nem igazán javult az állapota. Hazaszállították, s itthon ugyancsak kórházi keretek között folytatódott a kezelése. A mája kis híján felmondta a szolgálatot, az orvosok egyre komorabb arccal álltak az ágya mellett. „Azt gondoltam, itt a vég” – emlékezett.

Több hét elteltével az első reggel, amikor először kicsit jobban érezte magát, s kipillantott kórházi ágyáról az udvarra, meglátta, hogy süt a nap. Boldogság öntötte el. Arra gondolt, az Élet napsugara érte el, ez világította meg, s hozta el számára a gyógyulás kezdetét. Elmerengett. A munkája, a hivatal, a temérdek kötelesség

mellett milyen kevéssé törődött eddig azzal, hogy süt a nap. Most meg hogy örül neki. Igen-igen gyenge volt, de öröm járta át újra és újra.

„Arra jöttem rá, Hajnalka, hogy minden reggel egy csoda. Csoda, hogy felébredünk, s még nagyobb csoda, hogy süt a nap. Boldog vagyok, hogy a betegségem »felébresztett«. Tudok örülni annak, amit korábban természetesnek vettem.” Már hosszabb ideje fenn tudott lenni, s végre volt kedve beszélgetni betegtársaival, amikor egyikük néhány *Fasori Harangszó*t nyújtott át neki. Nem utasította vissza, annak ellenére sem, hogy nem volt hívő, s templomba sem járt. Az egyik írás Kissné Sohár Márta bizonyágtételéről szólt. Megnézte az aláírást, s örömmel fedezte fel, hogy újságíró ismerőse készítette az interjút. Másodszor is elolvasta, immár figyelmesebben. „Szeretettel gondoltam magára, nem tudtam, hogy egyházi lapnak is dolgozik” – mondta. Ahogy magamban összeraktam a történetet, a *Fasori Harangszó* évekkel korábbi számai kerültek a kezébe. „Tudja, azóta is minden reggel áldom az Istent, megköszönöm neki, hogy felvirradt ez a nap is, s én láthatom.” Napokon át emésztettem a történetet. Azt, hogy Isten ilyen módon is meg tud szólítani valakit. S hogy összeköt sorsokat, életeket.

Megszületik egy cikk a *Fasori Harangszó*ba, s az üzenet nem ideig való, hanem örökkévaló. Nem tudom, hogy ez az ember most hol tart a hit útján, mert azóta sem láttam. De csodálatos látni, hogy Isten kegyelmesen tud felhasználni évekkel korábban tett bizonyágtételeket is. A friss találkozások révén pedig tovább építi, formálja szolgáló életét. Azóta minden reggel az az első, amit magamban kimondok: Jó reggelt, Jézus Krisztus! Jó reggelt, Mennyei Atyám! Jó reggelt, Szentlélek Isten!

Cseke Hajnalka

MEGÚJULT A PRESBITÉRIUM

*Esküt tesznek az új pópresbiterek:
Tunyogi Károly, Lakatos Bence, Kis Csaba és Gér András*

A megújult presbitérium

A HELYREÁLLÍTOTT ÉNKÉP-MÁS

Hitmélyítő sorozat, 2018. február 19–23.

A világ zaja. Mindig is érzékeltük, hogy ez a legfőbb jellemzője. Harsányságában ott van a szitok, az erőszak hangja, de a tetetett jókedv nevetése is. Jelen van gépek zajában, a zenében, sokszor még a mindennapi beszédben is. Nem csoda, ha időnként csendre vágyunk. Jó, hogy a vasárnapokon ebben is részünk lehet, mert délelőttönként befogad minket a templom csendje.

És a hétköznapiakon? Az átdolgozott, a mindennapi tevékenységgel eltöltött nappali órák után? Akkor is szükségünk lenne a csendre. S milyen jó, hogy az elmúlt napokban, hétfőtől péntekig minden este ebben is részünk lehetett. Mert manapság minden eddiginél nagyobb bennünk a vágy: átgondolni az „áldott csendben”, kik is vagyunk mi, keresztyének, hol a helyünk ebben a felbolydult világban, amely már nem csak hangos, hanem harsogása egyenesen félelmetes. Mert bevalljuk-e vagy sem, része lett az életünknek a félelem.

Kétségeidre választ, a félelmed miatt menedéket keresel? Jézus egyszer szólt szava ma is hív: „*Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltetek, és én megnyugosztalak titeket.*” (Mt 11,28) És amikor beültél a templompadba, hétfőn felhangzott a lelkési köszöntés elején: „*Ne félj, csak higgy!*” Énekimádságunkban még gazdagabban árad a biztatás: „*Ne félj, mert megváltottalak...*” A sokunk által ismert ének a hét minden napján elhangzik, ez a kezdő, a „bemelegítő” ének. A szép dallammal együtt emelkedik a lélek, és a sokszor énekelt szavak egyre inkább felforrósodnak, a zene, a vers segítségével bennük is újra és újra megszólal a hét általánosságban is megfogalmazható üzenete: Isten szeret minket, nála biztonságban vagyunk. Ezt Ő jelentette ki Igéje által, és ez nemcsak szó, hanem cselekvés, mert Ő al-

kotónk, teremtőnk, gondot visel ránk, vezet a mindennapokban, bármi történjék velünk.

A hitmélyítő alapigéjét (Ézs 43,1–7) Somo gyi Péter lelkipásztorunk gazdag tartalommal, emelkedett stílusban, az Írás más igehelyeinek kontextusában fejtette ki. Az őszövétségi prófécia ugyan régen szólt, vigasztalás és bátorítás volt a fogságba került Izrael népének, az igehirdetés azonban aktualizálta a szá munkra: „*De most így szól az Úr...*”, nekünk szól. Az Ige mindig tükröt tart elénk, kérdést is feltesz annak, aki beletekint: te milyen ember vagy? Boldog? Ember, akit néven nevezett az Úr, és akinek felfedte Jézus személyét? S még tovább visz a kijelentés. Hiszen arra mutat, hogy nem az a kérdés, hogy ki mit mond (test és vér), hanem az, hogy mit mond az Atya, mit fed fel Ő. Ez rád és rám nézve is igaz.

Elém került egy magvas mondat: „A boldogság a megtalált igazság öröme.” (Augustinus) A hitmélyítőről írt tudósítás elején kijelenthetem: ezen a héten felmutatott az igazság, megtalálhattuk, akik jelen voltunk, és reméljük, megtalálják azok is, akik az internetes fasori oldalunkon (fasor.hu) a hangfelvételt meghallgatják, vagy az iratterjesztésben elérhető füzetes kiadást elolvassák.

Az őszinte láttelellettel kell kezdenünk. Tegyük mérlegre önmagunkat: milyen az énképem? Olyan vagyok, aminek mutatom magam, vagy amilyennek mások látnak, látni akarnak, vagy vállalom magam őszintén? Ismerős ez nekünk is? Másnak mutatni magam, mint aki vagyok vágyott, remélt, önös érdekből. Így fogalmazódott meg a címben is jelzett programja a hétnek. Ezen a héten a helyreállított énkép-más témájában éppen arra kapunk választ, ami ebben a kérdésben rejlik: Ki vagy te? Mit válaszolunk erre? Mit válaszolnak mások? De legfőképpen, hogy mit mond erről Urunk.

A következőkben álljon itt néhány idézet az elhangzottakból. Legyen ízelítő és elolvasásra, meghallgatásra (újrahallgatásra) buzdító valamennyiünknek.

Megváltottalak

Igen, ez volt Isten terve velünk, az Ő képmására formált és alkotott minket, az Ő nevére nevezett el, és dicsőségére teremtett. A bűn azonban elválasztott minket tőle, összetört, eltorzult a képmás, a magunk nevének akartunk dicsőséget. Fogságba kerültünk, idegen uralom alá. Ebből nincs kiút önmagunktól. Isten azonban kiszabadított minket, és így szól: „*Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!*”

Enyém vagy

Nem az határozza meg énképünket, hogy mit gondolunk magunkról, vagy mások mit gondolnak rólunk, hanem az, amit Isten tett és kijelentett rólunk. Bármit is mondjanak mások, akármit gondoljak én magamról, Isten újjáteremtő döntése által én az Ővé vagyok. Nemcsak kihoz a fogságból, kivált az idegen hatalma alól, hanem magáénak vall és tud engem. Mi tudjuk, hogy Kie az életünk!

Veled vagyok

(tűzön-vízen)

Ebben mutatkozik meg Isten helyreállító irgalma, terve. Ez Isten célja velünk, hogy Ő velünk legyen és mi vele. Amikor Jézus búcsúzott a mennybemenetele előtt, így szól: „*Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.*”

Konklúzió. Ha feltöltődik a lelkünk, akkor van miből élni, adni, meríteni. Senki sem adhat teljesebbet, többet, gazdagabban, mint Megváltó Urunk. Elfogadhatod magadat, hiszen elfogadtak téged! Halld meg, hidd el, hálásan éld meg! Így szól az Úr: *Megváltottalak! Enyém vagy! Veled vagyok! Drágának tartalak! Szeretlek!*

Jó volt ott lenni, feltöltődni, mégis érdemes az intelmre figyelni: „Az istentisztelet, az azon való részvétel rendben van, de az utána következők adják a hívő ember valódi megmérettetését. Az élet istentisztelete mutatja meg, mennyit ért a templomban eltöltött idő.” (Fekete Károly püspök)

Drágának tartalak

(Gyengéd szavak!)

„*Ki vagyok én, Uram, ó, Uram?*” Még jobb így feltenni a kérdést annak tudatában, hogy meddig juttatott személyesen az Úr, amikor átéljük, hogy az Úr kiválaszt bennünket érdemtelenül, méltatlanul, kicsinységünk, megvetettségünk ellenére. Ugyanakkor az a kifejezés, hogy *drága és becses*, azt jelenti, hogy *értékes és dicsőséges*. Igen, Isten így szól az övéiről: „*akit rólam neveztek el, akit dicsőségemre teremtettem, formáltam és alkottam.*” Az az életünk legnagyobb méltósága, hogy az Ő dicsőségének részesei vagyunk. Porszemek vagyunk a világmindenségben, de Isten képmásai, dicsőségével megkoronázott emberek, akik méltóságot kaptak, uralkodást, mint az Ő teremtményei.

Szeretlek

Mindaz, ami ezen a héten elhangzott, ebben teljesedik ki. Ez a kezdet és a vég, mert minden ebből indul ki, és minden ezért és ebben ér célhoz. Isten kiválasztása szeretetből fakad, és szeretetre szól. Nem az van e mögött, hogy valami van valakiben, ami miatt szereti őt az Úr, hanem az, hogy szereti érdemtelenül, akarata, döntése szerint. Nem oka, hanem célja van ennek. Vagyis valamiért akarja ezt, amit el akar érni az emberben, akit kiválasztott. Mert Isten szeretete valóban mindig történés is, nemcsak szó. Ezzel a szeretettel szeret minket, ezért van az életünk biztonságban, és ezért lehetünk boldog emberek.

FELNŐTT KONFIRMÁCIÓ

Február 18-án tettek fogadalmat felnőtt konfirmációs csoportunk résztvevői. Egyikük bizonyágtétele alább olvasható.

FELADATTAL TALÁLT RÁM

„Mert ahogyan egy testnek sok tagja van, de nem minden tagnak ugyanaz a feladata...”
(Róm 12,4)

Vidéken, Kiskunhalason nőttem fel, gyermekkoromban nem kereszteltek meg, de mindig vágyakozva tekintettem a hitvalló emberekre. A példa és a minta is megvolt a közvetlen közelemben, drága barátném nagymamája. Az ő élete számomra a mai napig is követendő és figyelemre méltó. Mivel sajnos egyik nagymamát sem ismertem – bár az édesanyám családjától örökül hagyott családi Biblia összeköt velük is –, és kerestem is az érzést, a barátnőm nagymamáját tekintettem mindig is annak. Az értékrendjével, az Úr követésével és minden lelki kincsével együtt nagyon komoly lelki kapocs köt össze velem csakúgy, mint a barátnőmet és engem, hiszen bizton állítom, hogy ő az én lelki testvérem. Az első templomi emlékeim is velük közösek.

Szomorú, de az évek során eltávolodtam, nem találtam a helyem, és el is sodródtam attól, hogy kibontakozhasson a hitem, azonban az Úr nem mondott le rólam. Az én lelki testvérem felkért második gyermeke keresztanyjának, ami mélyen megérintett, és tudtam, hogy megnyílt az út előttem, és ezzel a feladattal igazi ajándékot ad nekem az Úr.

Mivel Budapesten éltem és dolgoztam már tizennégy éve, utam vidékről a Fásorba vezetett, ahová az első látogatásom óta hálás szívvel megyek. A Kereszt-kérdések sorozat alkalmával olyan csodálatos lelki táplálékot vehettem magamhoz, melyet eddig nem tapasztaltam. Az életem fontos pontja volt megismerni Jézust, a hatalmát, áldozatát, megérteni és elismerni bűnösségem, ugyanakkor világossá tette az Úr számomra, hogy ez az utam: *„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadítalak, és te dicsőítesz engem.”* (Zsolt 50,15)

A felnőtt konfirmáció-előkészítő alkalmai során már éreztem, hogy a családomat találtam meg itt. Rengeteg megerősítést kaptam a hitben, imában, a Biblia tanulmányozásában és a testvéri szeretetben. Hálas vagyok minden pillanatért, és nyitott szívvel tekintek előre, hogy Isten milyen feladatot ad nekem a fasori gyülekezetben mindamellet, hogy a keresztfiam életét támogatom, segítem, erősítem.

A keresztelesem és konfirmációm napján olyan bátorítást és annyi szeretetet kaptam, amennyi mindent felülmúlt, és ez az ajándék formál a továbbiakra: „*Küldd el világosságodat és igazságot: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba.*” (Zsolt 43,3)

Nagy Ágota

CSIPKEBOKOR-NYITOGATÓ

Ha most a mesék világában lennének, Fésűs Éva juthatna eszünkbe, akinek még azt is elhisszük, hogy a csipkebokornak van ajtaja, melyet nyitogatni lehet. Ha kicsit földhözragadtabbak vagyunk, akkor a csipkebokor virágának nyitogatására gondolunk, hiszen csakhamar itt a tavasz.

De mi tudjuk, hogy a Csipkebokor, az igazából egy óvoda! Méghozzá a fasori gyülekezet óvodája! És lesz az oviban „óvodanyitogató”!

Ki lehet kíváncsi arra, hogy mi folyik az oviban? Azt remélem, hogy mindenki, de a legkíváncsibbak azok lehetnek, akiknek óvodáskorúvá cseperedtek a gyermekei.

A kíváncsiságra ebben az esztendőben nagyon sok okunk van: a régi Julianna épületéből kiköltöztünk, két csoportunk az iskolában vendégeskedik, mert elkezdődött az új óvoda kialakítása a régi iskolaépületben. Valami nagyon jó készül, melyben az a legjobb, hogy Isten hatalmas kezét láthatjuk benne! Azok a gyerekek és családok, akik a 2018/19-es esztendőre iratkoznak be hozzánk, egy csoda aktív részesei lehetnek. Azt azonban mindenki tudja, hogy hiába a „külcsín” (ez esetben a csodaszép és

jól felszerelt óvoda), ha nincs hozzá méltó „belbecs”, azaz hiteles, szakmailag magas színvonalú, keresztyén nevelés. „Nem mondjuk, hogy már elértük”, hiszen akkor feladnánk a fejlődés, a növekedés igényét, de folyamatosan tapasztaljuk Isten kegyelmét, ennek a kegyelemnek az igényességre motiváló erejét, s hisszük, hogy ezen az alapon Isten áldása nyugszik rajtunk, s „munkánk nem hiábavaló az Úrban”.

Szívesen adunk erről számot a kíváncsiaknak, érdeklődőknek, gyermeküknek helyet keresőknek: április 5-én 16.30-tól a Szabó Imre teremben óvodanyitogatót szervezünk, amelyen bemutatjuk óvodánkat, alkalmat adunk kérdések feltevésére, beszélgetésre.

Természetesen a kollégáink mellett ott lesz intézményi lelkipásztorunk, s ahogy a hétköznapjainknak is, ennek az alkalomnak is része, megalapozója lesz Isten Igéje. A beiratkozás óvodánkba április 17–18-án 8 és 17 óra között lesz.

Szeretettel és kíváncsian várjuk az új gyerekeket, akiket szüleik és az Úristen reánk bíznak!

Zila Péterné óvodavezető

„AZ ARATNIVALÓ SOK, A MUNKÁS KEVÉS”

Először szerveztek szolgálói börzét a gyülekezetben

A reformált szolgálói életről tartott alkalomra, szolgálatfelelősök hétvégéjére hívott bennünket össze az Úr 2017 tavaszán. A harmadik napon, amikor összegeztük a szolgálatok teljességét, hogyan lehet tovább reformálódni egyéni területünkön, gyülekezetünk szolgálatában, érkezett ifjú lelkesünk, Édes Gábor bölcs gondolata: szervezhetnénk a gyülekezet számára börzét! Első hallásra furcsának tűnt, hogyan kerül a templomba a „börze”? A börze az a hely, ahol egymásra talál a kereslet és kínálat, ez ezek szerint ránk is érvényes. Hiszen nagy létszámú a gyülekezetünk, többen kereshetnek lehetőséget; sokféle a szolgálói terület, hiányzik az utánpótlás a szolgálatokban. Érdeemes lenne bemutatkozni és a lehetőségeket felkínálni a gyülekezetbe járó testvéreknek, milyen területekre, alkalmakra lehet áldott szolgálatra jelentkezni. Érelődött a gondolat.

Az őszi szolgálatfelelősök szombatján a missziós naptárba bekerült, hogy 2018 januárjában rendezünk szolgálói börzét. A decemberi ünnepeink a rendezvény előkészítésének megkezdését hátráltatták. Az Úr azonban velünk volt, adott egy további hetet a felkészülésre, mert az elképzelt időpontban az új presbiterek eskütételére került sor. Az utolsó héten is imaháttér segítségét kértük, hogy a „káoszból” az Úr teremtsen „kozmoszt”, és kértük az erőt, bölcsességet, hogy jól tudjunk gazdálkodni az idővel, neki tetsző módon osszuk meg feladatainkat. Csodákat éltünk meg! Megtapsztaltuk az Ige valóságát: „*Ki milyen lelki ajándékot kapott, úgy szolgáljatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai... ha valaki szolgál, úgy szolgáljon, mint aki azt az Istentől kapott erővel végzi, hogy mindenkor az Isten dicsőíttessék Jézus Krisztus által, akié a dicsőség és a hatalom örökkön-örökké.*” (1Pét 4,10–11)

Elérkezett a szolgálói börze meghirdetett vasárnapja, január 21-e. Az elkészített plakátok, információs táblák a helyükre kerültek, a terem berendezve, a szolgálói felelősök, ifisegítők készen állnak. Havas téli reggelre ébredtünk. „Az Úr csodásan működött”, ismét megmutatta jelenlétét, előre elkészített tervét. A havazás ellenére sokan eljöttek istentiszteletre, és azokat, akiknek a szívébe előzetesen már vágyat ébresztett a szolgálói területek bemutatkozásának megtekintésére, szolgálat választására, vállalták, hogy átsétáljanak az iskola harmadik emeleti éttermébe. Istentől kapott erővel és az Ő dicsőségére, ahogy az Igében olvassuk. Hálás szívvel köszönjük

a testvérek érdeklődését, szolgálatra jelentkezését. Áldott szolgálatba állást kívánunk! „Szolgáljatok az Úrnak örömmel!” (Zsolt 100,2)

Megtapasztaltuk, hogy az Úr terve felülmúlja a mi kishitű, emberi elvárásainkat. Néhány gondolat a szolgálatfelelősök visszajelzéséből:

„Örültem, hogy új gyülekezeti tagokkal ismerkedhettem meg, akik be is kapcsolódnak majd a szolgálatba.”

„Számomra üdítő volt együtt látni a szolgálatban legbuzgóbb testvéreket, lehetőség volt egymással néhány szót váltani, amire egy »közönséges« vasárnapon nincs lehetőség.”

„Új arcokat mindenképp bekapcsolt, hiszen sokan érdeklődtek a gyermekmegőrző iránt.”

„Jó volt ott lenni és látni, hogy valóban sok és szerteágazó munkaág szövi át a gyülekezetet. Reménységünk, hogy a munkás-/szolgálóhiányt valamennyire enyhíteni tudja a börze.”

„Azon változtatnék, hogy korábbi időszakban kezdjük hirdetni, ez talán túl későn szólította meg a potenciális jelölteket. Ettől

függetlenül találkoztam olyan érdeklődővel, aki az istentiszteleten értesült róla, és feljött az ebédlőbe beszélgetni, jelentkezett is segítségnek.”

„Kicsit szkeptikusan álltam hozzá, mert nem igazán ezt a formát éreztem hatékonynak a toborzásra, örömömre mégis jobb lett, mint amit reméltem tőle.”

„Autós szolgálatra olyan férfi testvért indított az Úr, akinek a felesége is szolgál. Ő, a férj szolgálati autóval rendelkezik, aki ezáltal hivatalos juttatásban részesül, ebből szeretne továbbadni autót igénylő gyülekezeti testvér részére a szolgálata révén. (Jó volt megtapasztalni, hogy az Úr ma is munkálkodik, emlékezni szolgálatom kezdetére, hasonló indítatásból.) A börze betöltötte megszólító, hívogató szerepét. Vezérfonalunk továbbra is: jutalmam, hogy tehetem!”

„A szolgálói börze: magvetés az Úr dicsőségére! Ha kedves előtte, Ő munkálkodik, és a láthatatlanból sarjadni engedi a látható, gyümölcsöző, szolgáló életű gyülekezetet.”

Szeretet-szolgálat! Szolgálat-szeretet!

Szepesiné Páll Edit

TAVASZRONDÓ

Szombat

Ma csend.
A test már sziklasírban lenn,
a gyocsra rákövült az arcnymat.
Halál tarol – a szél hideg –,
így élj, ha tudsz, és hagyd a holtakat.
Ha fáj a volt, ma már nihil;
felhőbe oldódj, ég vizébe szállj,
engedd útjukra éveid –
hiú reményt. Feltámadásra várj.

Vasárnap

Ma rendezd át a súlyokat,
hisz mindent elviselhet itt a szív.
Türelmed díja új erő,
mi hittel egyesülve már masszív;
az Úr teremt, az óember
a sűrű ködbe olvad hirtelen.
Legyél te szent, ki áldva lép,
s az életekben példaként jelen.

Hétfő

Ma fény, mert tűz a nap megint.
Nem égető, de biztató tudás.
Tavasz legyint, a szellő tincset űz,
a tél után kedves vigasztalás.
Vesszőarany, harapni-zöld liget,
a szentelt barka rügytől duzzadó.
Víz csörgedez – az éltető Ige,
már tűnt emlék a téli jég, a hó.

Refrén

Így fordul év, a hónapok
hoznak hol ezt, hol azt ismét eléd.
Te bölcsen tórd, ha sújt a gond,
hisz múlik az, mint jó, mint évre év.
Marad talán a víg kedély,
mi ráncaid közül süt pajkosan.
Ne bánd, mi volt, hiszen tiéd
az Út. Járj biztosan.

Draskóczy Ágnes

Február 11-én néptánc tanításon vehettek részt kicsik és nagyok a Szabó Imre teremben.

HÍVOGATÓ SAU-BA

Festői környezetben, fenyveserdő közepén frissülhet fel idén testünk-lelkünk nyári közös gyülekezeti hetünkön augusztus 6. és 11. között Sátoraljaújhelyen, a Várhegy Üdülőben. Hívogatunk mindenkit szeretettel: gyermeket és idős testvért, fiatait, felnőttet, egyedülállókat és családosokat. Akik már részt vettünk ilyen közös héten, megtapasztaltuk, milyen áldottak ezek az alkalmak!

Micsoda ajándék!

Milyen öröm együtt énekelni, játszani, hallgatni az igemagyarázatokat vagy csak egyszerűen beszélgetni azzal, aki éppen szembejön velünk, kérdez valamit, vagy csak épp ugyanahhoz az asztalhoz ül le az étkezésnél, mert ott van hely. Szól a trombita, a hegedű, a zongora, a cselló, betölti a termet. Mindenestől feleml bennünket. Jó így együtt, jó Krisztusra tekinteni, s érezni, nemcsak a fásorinak, hanem a nagybetűs Gyülekezetnek is tagjai vagyunk. Jó látni, ahogy a gyermekek mennek a közös foglalkozásra, fogják egymás kezét, játszanak, nevetnek, s mi távolról, elfogódottan nézzük őket. Arra gondolunk, micsoda ajándék, hogy Isten ad teret, alkalmat, szerető szolgálókat nyáron is, s a kicsiket Jézushoz vezethetjük! A felnőttek csoportokban ülnek az árnyékos filagóriákban. Beszélgetnek az Igéről, arról, hogyan formálja életüket napról napra. Néha nehezen találjuk a szavakat, aztán jön a biztatás, megerősítés, s csodálkozva halljuk, testvéreinknek is hasonló élményekben van részük. Örülünk egymásnak, összetartozunk. A délutánokat focimérkőzések, fürdözések, kirándulások teszik színessé.

A béke szigete

Barátságok, életre szóló lelki kapcsolatok születnek. Ismét egy alkalom, amelyet az Úr kínál számunkra, hogy együtt épüljünk az Ő szeretetében. 2010-ben több mint 420-an hallották meg a hívó szót. A legfiatalabb résztvevő néhány hónapos csecsemő volt,

a legidősebb az akkor 87 éves Mimike néni. S a 2015-ös héten is több százan voltunk együtt Isten táborában. Megtapasztaltuk az Úr egységteremtő erejét, átéljük a Tőle kapott örömet. Példát vehettünk egymás kitartásáról, szolgáltat-készségéről, szeretetéről. Folyamatosan az Úrra tekinthetünk és tekintettünk, ami, azt gondolom, a legfőbb áldása az ilyen közös gyülekezeti hétnek. Tényleg jó kiszakadni a világ sodrásából és felmenni a hegyre! Az idei többgenerációs hét programját is imádságos szívvvel, Isten vezetését kérve készítik elő lelkipásztoraink. Harmathy Zsófia, Zsó így emlékezett a 2015-ös, Sátoraljaújhelyen töltött időre: „A legutóbbi SAU-héten Isten engem a zilahi gyerekeken keresztül ajándékozott meg. Fantasztikus volt látni, hogy a egyes gyerekcsoportokban hogyan kezdenek kinyílni a fásoriak és a zilahiak is. A jólneveltség miatti kedvesség és egymás ki nem zárása szép lassan átváltozott őszinte érdeklődéssé, és így születtek a hét végére nagyon jó barátságok. Nagy öröm volt ezt látni, és ebben – ha csak picit is, de – eszköznek lenni.” Berecki Judit és férje, Laci: „Csipetnyi mennyország, a béke szigete.” Baráth Istvánné, Ica néni: „Emlékezetes volt számomra, ahogy estéről estére a 40. zsoltár első verseit tanultuk: *»Várva vártam az Urat, és ő lehajolt hozzám, meghallotta kiáltásomat. Kiemelt a pusztulás veréből, a sárból és iszapból. Sziklára állította lábamat, biztossá tette lépteimet. Új éneket adott a számba, Isteniünknek dicséretét. Sokan látják ezt, félik az Urat, és bíznak benne.«* Megerősítette a hitemet, a mai napig sokat jelent számomra. Együtt és külön-külön is növekedtünk a kegyelemben. Az ott tanult Igék azóta is itt vannak a szívemben.”

Cseke Hajnalka

A hét időpontja: aug. 6-11. Részvételi díj szálláskategóriától függően 25–36 ezer Ft/felnőtt/hét között teljes ellátással. A gyermekek, nagycsaládok részére kedvezményt biztosítunk. További 10% kedvezmény jár azoknak, akik május 15-ig jelentkeznek családonként 25 ezer Ft előleg befizetésével. A teljes részvételi díjat június 15-ig szükséges kiegyenlíteni. Jelentkezni lehet a www.fasor.hu honlapon található jelentkezési lap megküldésével, illetve személyesen a hivatalban az előleg befizetésével egy időben.

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés készített, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a Heidelbergi kátének történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapijára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb tagolás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az első Úrnapja kérdéskörében az egyetlenegy vigasztalással ismerkedtünk közelebbről, majd a második, a harmadik, a negyedik Úrnapijára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk. Az ötödik Úrnapijával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, a kilencedik Úrnapijától pedig az Atya Istenről szóló kérdésekre. A 11–19. Úrnapja kérdés–feleletei az Apostoli hitvallás Fiú Istenről szóló magyarázatát adják, s azokat a kálvini gondolatokat veszik át, amelyeket a Genfi kátében fogalmazott meg a nagy reformátor. Ezek ismeretében tértünk át a Szentlélek Istenről szóló kérdésekre.

Hitvallásunk egyértelmű határozottsággal beszél arról, hogy a Szentlélek nélkül mi sem Krisztust, sem az Atyát nem ismerhetnénk, Krisztusnak semmilyen jótéteménye nem lehetne a miénk.

Legutóbb a megigazulásra vivő utat mutattuk be. Láthattuk, hogy az igazzá nyilvánítás a Szentháromság Isten cselekedete: az ember Krisztus érdeméért, kegyelemből, hit által nyilvánítatik igaznak. Most olvassuk el a 24. Úrnapja kérdéseit és feleleteit!

Miért nem számíthatnak a mi jó cselekedeteink Isten előtt való igazságunkként vagy annak valami részeként?

Azért, mert annak az igazságnak, amely Isten ítélőszéke előtt megállhat, teljesen tökéletesnek és az Isten törvényével egészen megegyezőnek kell lennie, a mi legjobb cselekedeteink is azonban ebben az életben mind tökéletlenek és bűnnel beszennyezettek.

Nincsen hát semmi érdemük a mi jó cselekedeteinknek, holott Isten azt ígéri, hogy azokat mind e földi, mind a jövődéli életben megjutalmazza?

Ez a megjutalmazás nem érdemünkért, hanem kegyelemből történik.

Nem nevel-e ez a tanítás könnyelmű és elvetemült embereket?

Nem, mert lehetetlen, hogy azok, akik igaz hit által Krisztusba oltattak, a háládatosság gyümölcseit ne teremjék.

A Káté a megigazulás és a jó cselekedetek kapcsolatát veszi nagytitkos alá. Emberi szempontból lehet valaki a kortársai között lelki óriás, jó tettei miatt neves, rangos személyiség, ámde a megigazulás isteni szempontja szerint nem üti meg a mértéket. Megannyi bűn férközik a legszentebb ügyek intézésébe, és tisztázatlan indíték húzódik meg nemes tettek mögött – gyarlóságaink miatt hamar kitűnik cselekvéseink elégtelensége. A bűneinket – akár akkorák, mint egy kis kavics, akár óriások, mindenképpen fájnak – nem takargathatjuk. Jó cselekedeteink el nem takarhatják azokat Isten elől. Isten törvényének teljes, tökéletes megtartására képtelenek vagyunk. A cselekedetekbe vetett bizakodásunk és elbizakodottságunk zsákutcába viszi az életünket.

Csak egy orvosságunk van: az Úr kegyelme. Ha bűnbánattal leborulunk Jézus lábainál, el tudjuk fogadni ezt az ingyen való kegyelmet. Minden bűn – akár tett, akár szó, akár gondolat – Isten törvénye elleni lázadás. Elkövetőjük azonban Krisztus vére által megtisztulva, jó lelkiismerettel állhat meg Isten előtt. Nincs más út!

A hívó ember jó cselekedetei tulajdonképpen Isten cselekedetei, hiszen Ő az, aki munkálja bennünk mind az akarást, mind a cselekvést jó kedvűből (Filippi 2,13). Ily módon nálunk, református keresztyéneknél nincs érdemszerző jó cselekedet, hanem csak hálaadó jó cselekedet. A megigazulás pedig nem menlevél a bűnre, hanem felszabadulás az Isten szerinti életre – mégpedig alázatban.

A Káté arra is ráirányítja a figyelmünket, hogy bár haszontalan szolgálak vagyunk, Isten mégis ad jutalmat azoknak, akik az Ő tetszése szerint szent-ségben és igazságban járnak. Nem érdemekért és érdem szerint, hanem ingyen kegyelemből, atyai szívvel és nagylelkűséggel árasztja ránk, érdemtelenekre áldását. Ígérete szerint annak lesz jó dolga, magas életkora és minőségi élete, aki tisztességesen visel gondot szüleine (olvasandó: Ef 6,2–3 és 1Pét 5,4). A szülőtiszteltet elősegíti a családi és a társadalmi békesség fenntartását, a generációk közötti egyetértést. Gondoljunk még a szőlőmunkásokra is! Esetük beszédes példa arra, hogy az Úr nem igazodik emberi

korlátokhoz. Szabad tetszése, illetve kegyelme szerint ad kinek-kinek a mennyei javak és üdvösség ajándékából. A példázat kinagyítja azt a mérhetetlen különbséget, mely az örökkévaló Isten és a parányi ember között fennáll. Az Úr nem engedi magát elszámoltatni, és nem enged magával pereskedni. Az embertől azt várja, hogy szívből tudjon együtt örülni a többi megkegyelmezettel (olvasandó: Mt 20,1–16). Aki pedig a jó cselekedeteire gondolva azokért jutalmat vár, azt hiszi, hogy képes magától, a maga erejéből jót tenni. A gögös, aki soha meg nem alázza magát, a saját jó tetteiről ábrándozik, magában bízik. Aki a jó cselekedetet azért teszi, hogy jutalmat kapjon Istentől, az már nem hálából cselekszi a jót, hanem üzletszerűen. Ha valaki azért ad a koldusnak, mert Isten százannyit ad vissza, már az sem jó cselekedet, hanem jó vásár...

A Káté rávilágít a hit és a cselekedetek helyes viszonyára is. A kettő nem zárja ki egymást, sőt elválaszthatatlan egymástól: lehetetlen, hogy az igaz hit ne teremje a háládatosság gyümölcseit! Krisztusba oltva éppen az új élet természete lesz a jó

cselekedet. Egyedül csak Krisztus ébreszt hálát a hívőben, és érleli meg benne az ennek megfelelő magatartást. Ily módon könnyen belátható, hogy a keresztyén élet nem érdekkeresés, hanem a szeretet és a hála gyümölcse.

A hála pedig a jó cselekvésében és a rossztól való tartózkodásban jelentkezik. Ma sok ember csak csúfólódn tud a hűség, a szereteten, az irgalmasságon, a tisztaságon, az alázatosságon, a becsületességen. Ámde Istennek van hatalma megmutatni, hogy olyan értékek ezek, amelyeknek érvénye van most is. Elmondok egy mai példát ezzel kapcsolatban.

Megkérdeztek egy fiatalembert arról, hogy mióta ismeri Megváltóját, s honnan tudja, hogy a bűnei

Kavics

Sántikáltam, bár nem szokásom,
És féltem is: csak meg ne lásson
Valaki így, a bicegéssel!
Szégyelltem is, míg hazaértem.
De lerúgva kopott szandálom,
Uramfia, mit kellett látnom?!
Nem isιάsz vett erőt rajtam,
Csak egy kavics sebezte talpam.
Egy kis kavics! Rejtőzve sértett...
– Azt gondoltam, ilyen a vétek,
a kicsi is, baj hát, ha tűröm,
mert fájni kezd, s gyötör a bűnöm...
Körül talán nem látja senki.
– Jó, ha tudom, hol kell letenni,
hogy Ki segít, hogy mi az ára,
s Ő felmutat a Golgotára.

Füle Lajos

meg vannak bocsátva. Mióta édesanyámat megszurta a méh – hangzott a válasz, s így folytatta: Édesanyám hívő asszony volt, gyerekkoromban többször is beszélt arról, mit tett értem az Úr Jézus. Ezt sokáig nem értettem. Aztán egy délután játszottam a kapunk előtt, édesanyám pedig vasalt a konyhaajtó közelében. Egy dühös méh repült felém, én pedig rohantam édesanyám felé. Ő szemmel tartott engem, és betakart a kötényével. Alighogy ezt tette, a méh a karjára szállt, és őt szúrta meg. Akkor azt mondta nekem: nyugodtan előjöhetsz, a méh anyádat szúrta meg, és ő csak egyszer tud szúrnivaló. Anyám bölcs asszony volt, felhasználta a történetet. Látod – mondta –, ez szépen kiabrázolja azt a csodát, amiről már sokszor beszéltem neked. Krisztus a helyedbe állt, és helyetted halt meg. Egyszerre világossá lett előttem minden.

Az Úr Jézus azt mondta az emberekről, hogy „gyümölcseikről ismeritek meg őket” (Mt 7,16). Mi is gyümölcseinkről ismerjük meg saját magunkat. Fontos tehát, hogy ezt az önvizsgálatot elvégezzük.

szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

FASORI CSENGETTYŰSZÓ

Kedves Fiatalok és Gyerekek!

Húsvéthoz közeledve ezzel a két feladattal szeretnénk kicsit más szemszögből megvilágítani az ünnepet. Kívánjuk, hogy a feladatok örömet szerezzenek nektek, és megoldoztassák a szürkeállományotokat!

Kellemes „túrázást” és idegen szavakban való elmerülést kívánunk nektek, ám elsősorban azt, hogy örvendezetek Krisztus húsvétkor értetek is elvégzett megváltása felett! Szeretettel,

Dani és SzemEszter

1. Térképtúra

Jézus idejében az akkori zsidóság számára a mai húsvét szavunk még nem létezett. Ez a szó a böjt utáni húsfogyasztásra utal, mi mégis Jézus nagypénteki keresztre feszítését és virágvasárnapi feltámadását ünnepeljük ekkor, mely legnagyobb reménységünk és vigasztalásunk, hitünk sarokköve. Nézzük meg, hogy földrajzilag mit jelent mindez:

a) Melyik az a város, ahol a zsidók összegyűltek az akkori „húsvétot” megünnepelni? Jelöld be a térképen.

b) Írj egy újszövetségi igehelyet, ahol erről az ünnepről tesznek említést:

2. Zsidó-keresztény ünnepek és a húsvét

Párosítsátok össze az alábbi zsidó ünnepeket a jelentésükkel, majd nézzetek utána, mi lehet a tartalmuk. Segítségetekre lehet a magyarázatoknál a 3Móz 23. fejezete, ám a zsidó ünnep nevét máshol kell keresnetek.

Zsidó ünnep	Jelentés	Magyarázat
pészach	engesztelés napja	_____
shavout	újév	_____
rós hásaná	hetek ünnepe	_____
jom kippur	sátoros ünnep	_____
szukkót	kivonulás Egyiptomból	_____

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

- * **Március 25-én, virágvasárnap** gyülekezeti családi napot tartunk.
- * **Április 1-jén, húsvét vasárnapján, 17 órakor** az istentisztelet keretében dr. Ruppert István húsvéti műveket orgonál.
- * **Április 14-én, szombaton, 18 órakor** Kovács Anikó és az Anima Musicae Bach-estje lesz.
- * **Április 22-én, vasárnap, 10 órakor** a Julianna iskola családi istentiszteletére kerül sor.
- * **Április 28-án, szombaton** gyülekezeti kirándulásra hívunk mindenkit.
- * **Május 5-én, szombaton, 9 órától** templomtakarítás lesz.
- * **Május 6-án, vasárnap, anyák napján, 17 órakor** Gődény Márta és Környei Zsófia kamaraestjére invitáljuk a zenekedvelőket.
- * **Május 13-án, vasárnap, 10 órakor** fiatalok és felnőttek konfirmációja lesz.
- * **Május 19-én, szombaton** missziói csendesnapot tartunk a Szeretethíd program keretében.
- * **Június 3-án, vasárnap, 17 órakor** Vajda János *Istenes éneke* hangzik a Keeskeméti Énekes Egyesület előadásában.

HETI ALKALMAINK

- ◆ **Istentisztelet, gyermek-istentisztelet és gyermekfoglalkozás** 5 korcsoportban (3–5 és 5–7 évesek, I–II., III–IV. és V–VI. osztály), 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat vasárnap, 10 óra
- ◆ **Siloám imacsoport a szenvedély-betegekért** hétfő, 18 óra
- ◆ **Bibliaóra** kedd, 10 óra
- ◆ **270. Hajnal Cserkészcsapat foglalkozásai:** hétfő, 14–15 óráig (2–4. osztályosok), péntek, 17–18 óráig (2–4. osztályosok), csütörtök, 16:45–18 óráig (4–6. osztályosok)
- ◆ **Bibliai közösségi óra** szerda, 18 óra
- ◆ **Gyülekezeti bibliaóra** csütörtök, 15 óra
- ◆ **Kisifi és nagyifi bibliaóra** péntek, 18 óra
- ◆ **Fiatal felnőttek köre** péntek, 18 óra

HAVI ALKALMAINK

- ◆ **Gyülekezeti imaközösség** a hónap 2. vasárnapján, 8:30-kor
- ◆ **Úrvacsorai istentisztelet** a hónap utolsó vasárnapján, 10 és 17 órákor (mindkét időpontban ugyanaz az ígehirdetés)
- ◆ **Istentisztelet utáni teaház** a hónap 2. vasárnapján
- ◆ **Zenés áhítat** a hónap 1. vasárnapján, 17 órákor
- ◆ **Keresztelés** a hónap 1. és 3. vasárnapján, az istentiszteleten. Szülőknek, kereszt-szülőknek a fogadalomtételre felkészítő két alkalom: a keresztelés hetében kedden és csütörtökön, 17:30-kor
- ◆ **Párápoló tanfolyam** a hónap 1. hétfőjén, 18 órákor
- ◆ **Férfi bibliaóra** a hónap 3. keddjén, 18 órákor
- ◆ **Baba–mamakör** a hónap 1. és 3. csütörtökén, 9:30-tól 11:30-ig gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Pároskör I.** a hónap 3. péntekén, 18 órákor gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Női kör** a hónap 2. szombatján, 16 órákor
- ◆ **Pároskör II.** a hónap 2. szombatján, 17 órákor gyermekmegőrzéssel
- ◆ **Összevont bibliaóra** a hónap utolsó péntekén, 18 órákor
- ◆ **Páratlanok köre** a hónap első szombatján, 16 órákor

NAGYHETI ELŐKÉSZÍTŐ ALKALMAK

- ◆ Március 28–29-én, szerdán és csütörtökön, 18 órákor

NAGYHÉT–HÚSVÉT–PÜNKÖSD ÜNNEPI ISTENTISZTELETI REND

- ◆ **Március 30., nagypéntek**
10 és 18 órákor úrvacsorás istentisztelet
- ◆ **Április 1., húsvétvasárnap**
8, 10 és 17 órákor úrvacsorás istentisztelet
17 órákor zenés áhítat
- ◆ **Április 2., húsvéthétfő**
10 órákor úrvacsorás istentisztelet
- ◆ **Május 10., mennybemenetel ünnepe**
10 és 18 órákor úrvacsorás istentisztelet

PÜNKÖSDI ELŐKÉSZÍTŐ ALKALMAK

- ◆ **Május 16–18-án, szerdán, csütörtökön és pénteken**
18 órákor
- ◆ **Május 20., pünkösdvasárnap**
8, 10 és 17 órákor úrvacsorás istentisztelet
- ◆ **Május 21., pünkösdhétfő**
10 órákor úrvacsorás istentisztelet

LELKÉSZI HIVATAL

Fogadóórák:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17:45

KOLUMBÁRIUM

Nyitvatartás:

hétfő–péntek: 9–13

szerda: 9–13 és 17–17:45

vasárnap: 9–10 és 11–12:30

FASORI HARANGSZÓ

a Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Felelős szerkesztő: dr. Szabó Zsolt

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
dr. Széplaki György, Tézli Péter

Tördelőszerkesztő: Kovács György

Korrektor: Faga-Nagy Mária

Olvasószerkesztő: Diószegi Rita